

Καὶ ὅσοι ἀκόμη δὲν κρατοῦν αὐστηρῶς τὰς νηστείας, τώρα τὴν Σαρακοστὴν τρώγουν κρέας ὀλιγώτερον. Εἰς δὲ τὰ τραπέζια, αἱ φυτικαὶ τροφαὶ μὲ τὰς τοσας των ποικιλίας, τὰ γαλακτερά καὶ τὰ θαλασσιγά, εἶναι ἀρθρωτέρα. Ἀφίγω τώρα ἔκεινος, οἱ δύοιοι τηροῦν τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, καὶ νηστεύουν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶναι ὀλιγώτεροι, εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία περισσότεροι. Ἀδιάφορον. Τὸς ἡγέτημα εἶναι δὲ δύο ἐπωφελοῦνται τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς εὐκαιρίας, διὰ γὰρ ποικιλούν ὅλιγον, νὰ βελτιώσουν ὃν θέλετε τὴν διαιτάν των, γὰρ τὴν κάμουν πλέον ἀνθρωπιστικήν, περιορίζοντες τὸ κρέας, τοῦ δύοιού ἡ κατάργησις καὶ ἀνθυγειενὴ εἶναι, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην εὐαισθησίαν δὲν πρόσχει τόσον πολὺ.

Δὲν εἰμπορεῖ γὰρ εἶναι κανεὶς διαρκῶς καὶ ἀποκλειστικῶς φυτοφάγος. "Ισως ἡ τελεία ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κρέας νὰ εἶναι καὶ ἀνοσία, μονομαγία. Δὲν ὑπάρχει δύως ἀμφιβολία, δὲ δύον ὀλιγώτερον κρέας τρώγει κανεὶς καὶ δύον περισσότερα γαλακτερά, θαλασσινά, χόρτα καὶ φρούτα, τόσον εἶναι πλέον κερδισμένος. Τρέφεται καλλίτερα, ἀποφεύγει πολλὰς ἀσθενίες καὶ ζῇ περισσότερα χρόνια. Εἶναι δὲ παρατηρημένον ἐπίσης δὲ: ἀποκτᾶ διαυγεστέραν διάγοιαν, ἡμερώτερον ὥθος, καλλιτέρας διαθέσεις, εὐγενέστερα αἰσθήματα. Εἴμπορεῖ ἐπομένως νάναδειχθῆ χρησιμώτερος εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἔαυτόν του.

Πολὺ ἡ ὀλίγον, τώρα τὴν Σαρακοστὴν δύοιοι σχέδειν οἱ ἀνθρώποι γίνονται φυτοφάγοι. Ἡ ἀνθρωπιστικὴ διαιτα ἐπικρατεῖ. Καὶ ὁ λόγος αὐτός, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ σᾶς εἶπα, μὲ κάμνει νάγκαπω τὴν Σαρακοστὴν. Δὲν ἡξεύρω δύως ὃν σᾶς ἐπεισα, ωστε νὰ παρηγορήθητε καὶ σεῖς ὀλίγον διὰ τὸ ταχὺ τέλος τῆς Ἀποκριᾶς...

Σᾶς ἀστάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

Ο ΣΚΥΛΟΔΑΓΚΑΣΜΕΝΟΣ

Κάποιον ἐδάγκασ· ἔνας σκύλος Κ' ἔστηται νάρβῃ γιατοικό· Τέλος τοῦ λέει ἔνας του φίλος Μὲ τρόπο συμπονετικό: — Γιὰ νὰ γλυτωστεῖ τῇ ζωή σου, Σὲ συμβουλεύω τὴν πληγή σου Καλλικαλά σὰν τηνε στηψής; Μὲ τὸ αἷμά της φωμὶ νάλειψης, Καὶ νάν το φάγῃ δόσ· το τοῦ σκύλου...

Μά ἔκεινος λέει τότε τοῦ φίλου Γελῶντας: — "Ο, τι λέει ὃν κάνω, Τοῦ χωριοῦ οἱ σκύλοι θὰ μὲ νοιώσουν, "Ολοὶ μαζὶ θὰ μὲ δαγκώσουν, Καὶ σπαραγμένος θάτοθάνω!.. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν δρόμηνα: Δὲν παύει ἡ γκρίνια μὲ τὴ γκρίνια!"

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΑΪ-ΝΙΚΟΛΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε σελίδα 112.)

— Ποιὰ εἶνε τὰ πουλιά του "Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Αὐτά ποῦ ἔρχονται νὰ βοσκήσουν στὸ βουνὸν τοῦ μοναστηρίου. Ο "Ἄγιος ἐπίτηδης τὰ στέλλει νὰ καθαρίσουν τὰ δένδρα τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τὰς κάμπιες, ἀπὸ τὰ σκουλήκια καὶ ἀπὸ τὰ ἔντομα πού βλάπτουν. Καὶ τὰ καύμενα τὰ πουλάκια ἔρχονται, μᾶς κελαΐδουν, μᾶς δουλεύουν, καὶ τὰ χωρία περισσότεροι. Ἀδιάφορον. Τὸ ζήτημα εἶναι δὲ δύο ἐπωφελοῦνται τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς εὐκαιρίας, διὰ γὰρ ποικιλούν ὅλιγον, νὰ βελτιώσουν ὃν θέλετε τὴν διαιτάν των, γὰρ τὴν κάμουν πλέον ἀνθρωπιστικήν, περιορίζοντες τὸ κρέας, τοῦ δύοιού ἡ κατάργησις καὶ ἀνθυγειενὴ εἶναι, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην εὐαισθησίαν δὲν πρόσχει τόσον πολὺ.

— Νὰ τὰ σκοτώνουν!...
— Η λέξις ἐκτύπησε πολὺ ἀσχηματικήν μου. Εδάχρυσα ἀμέσως καὶ μὲ παράπονο εἶπα:

— Δὲν τῷξευρα, γέροντά μου. Συγχώρεσε μὲ!

— Δὲν τῷξευρες; Καὶ δὲν σοῦ τὸ εἶπε στὸν ὑπνό σου καμμιά φορὰ ὁ "Αϊ-Νικόλας;

— Εκαμα σημεῖον ἀρνήσεως.

— Τότε ἔκ μέρους του σὲ συγχωρώ. Τὸ κλάμμα σου εἶναι καλὴ μετάνοια. "Εγεις τὴν ἄδεια νὰ μεταλάβης.

— Καὶ ὁ πνευματικός, σκεπάσας τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ πετραχῆλι του, μου ἐδιάβασε τὴν εὐχὴν τῆς συγχωρήσεως διὰ νὰ μεταλάβω.

Γ'.

— Επέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀντὶ στὸ ὄντιρό μου, ἔνας ἄλλος "Άγιος μου τὸ εἶπε στὸν ἔύπνο μου.

— "Ημουν ἡ τὴν Γερμανία, ἐκδρομὴ ἐπὶ Τάραντη, δεκατέσσαρα χιλιόμετρα μακράν τῆς Δρέσδης. Τρεῖς δασωμένοι λόφοι τριγυρίζουν τὸ Τάραντη καὶ ἔγωνον τὴν Σαρακοστὴν. Δὲν ἡξεύρω δύως ὃν σᾶς ἐπεισα, ωστε νὰ παρηγορήθητε καὶ σεῖς ὀλίγον διὰ τὸ ταχὺ τέλος τῆς Ἀποκριᾶς...

— Επέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀντὶ στὸ καθηγητής, μὲ γεγάλιος, ἀκόμη μιὰ φορά, δὲ ἐκεῖνο τὸ ἀμάρτημα. Μὰ τώρα πλέον μὲ βαθεὶα γνῶσι τί καὶ εἶχα κάμη... Ἐνθυμήθην τὴν κατωφέρεια τοῦ βουνοῦ μὲ τὰ χαμόδενδρά της, ἐνθυμήθην τὴν «Γλάσσα», ἐνθυμήθην καὶ τὰ ἔσθεργά μου. Τὸ ἀκρογιάλι τοῦ "Άγιου Νικολάου καὶ ἡ ἔξομολόγησις μου ἐκείνη ἐστάθη ζωηρὰ καὶ συγκινητικὴ στὴ φαντασία μου. Σὰν νὰ ἦτο ἐκείνη ἡ ὥρα, που ὁ γέροντας πνευματικὸς μὲ τὸν Σταυρὸν καὶ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο μου εἶπε:

— "Ἐγώ εἰσένω τὴν ἀμαρτία ποκαμεῖς... δὲν σοῦ τὸ εἶπε στὸν ὑπνό σου καμμιά φορὰ ὁ "Αϊ-Νικόλας;

— Μου τὸ εἶπε βέβαια. "Άλλ' ἐπειτα ἀπὸ τὸσα, τὸσα χρόνια!

— Διασκενή ἀπὸ τὸ νέον βιβλίον «Εἰκόνες Κωνσταντίνου καὶ Αθηνῶν» τοῦ κ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ?

ὁ Θεὸς δὲ αὐτά, γὰρ τὰ καθαρίζουν καὶ νὰ τὰ στολίζουν. "Ωστὲ γ' ἀπόδειπνε εἰς τὴν ἀγαριστία τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τί ἀγαριστία!

— Εταξείδευα πέρυσι εἰς τὴν Ἀνατολή... Ολίγον μακράν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἶναι ἔνα καριτωμένο νησί, ἡ Πρίγκηπος... Φαντάζεσθε τὸ ησθάνθην, ὅταν εἶδας ἔνα πωλητὴν εἰς τὴν δένδρα τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τὰς κάμπιες, ἀπὸ τὰ σκουλήκια καὶ ἀπὸ τὰ ἔντομα πού βλάπτουν. Καὶ τὰ καύμενα τὰ πουλάκια ἔρχονται, μᾶς κελαΐδουν, μᾶς δουλεύουν, καὶ τὰ χωρία περισσότεροι, εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία περισσότεροι. Ἀδιάφορον. Τὸ ζήτημα εἶναι δὲ δύο ἐπωφελοῦνται τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς εὐκαιρίας, διὰ γὰρ ποικιλούν ὅλιγον, γέροντα;

— Ποιὰ εἶνε τὰ πουλιά του "Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Αὐτά ποῦ ἔρχονται νὰ βοσκήσουν στὸ βουνὸν τοῦ μοναστηρίου. Ο "Άγιος ἐπίτηδης τὰ στέλλει νὰ καθαρίσουν τὰ δένδρα τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τὰς κάμπιες, ἀπὸ τὰ σκουλήκια καὶ ἀπὸ τὰ ἔντομα πού βλάπτουν. Καὶ τὰ καύμενα τὰ πουλάκια ἔρχονται, μᾶς κελαΐδουν, μᾶς δουλεύουν, καὶ τὰ χωρία περισσότεροι, εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία περισσότεροι. Ἀδιάφορον. Τὸ ζήτημα εἶναι δὲ δύο ἐπωφελοῦνται τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς εὐκαιρίας, διὰ γὰρ ποικιλούν ὅλιγον, γέροντα;

— Ποιὰ εἶνε τὰ πουλιά του "Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Η λέξις ἐκτύπησε πολὺ ἀσχηματικήν μου. Εδάχρυσα ἀμέσως καὶ μὲ παράπονο εἶπα:

— "Ταπίασαν μὲ ἰξόδεργα στὸ βουνό. "Ω, τοὺς κακούργους! ἐξεστόμισα...

— Επέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀπὸ τὸν ἀπόδημο τοῦ Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ σύνηση τοῦ Αϊ-Νικόλα, καὶ μάλιστα προσεκάθησαν νὰ συγχωρήσουν τὸν πορειαρχητήν. Μάλιστα προσεκάθησαν νὰ συγχωρήσουν τὸν πορειαρχητήν.

— Επέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀπὸ τὸν πορειαρχητήν τοῦ Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Καὶ τοὺς πουλιάς τοῦ Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Επέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀπὸ τὸν πορειαρχητήν τοῦ Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Επέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀπὸ τὸν πορειαρχητήν τοῦ Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Επέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀπὸ τὸν πορειαρχητήν τοῦ Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Επέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀπὸ τὸν πορειαρχητήν τοῦ Αϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Διασκενή ἀπὸ τὸ νέον βιβλίον «Εἰκόνες Κωνσταντίνου καὶ Αθηνῶν» τοῦ κ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ?

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΡΟΥ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς του κλίνης τὸ διακοπέντα ὑπόνοι του.

"Ἐνας στρατιώτης ἔπιασε τὸν Καρλάγη ἀπὸ τὸν χρ

"Ιδε τὸν ὄ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ'Β'

Η ΣΠΑΘΗ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

("Η βραβευθεῖσα μετάρρωσις") *

Κατ' αὐτάς, μοῦ γράψει ἔνας μικρός συν-
δρομητής, εἰς μίαν Ιστορίαν τὴν δύοπαν ἑδί-
αζα, ἐλέγετο διὰ καπίον: «Ο καλός γένος
θά ἡτο τελείως εὐτυχῆς, ἐάν δὲν ἔτρεμεν ἀκα-
ταύσις μή χάρη τὴν θέσιν του, η δύοπα
ἀπὸ στυγμῆς εἰς στυγμήν ἐπέρχεται νὰ κα-
ταργηθῇ ἡτο δὲν ἔκεινον σπάθη τοῦ Δαμο-
κλέους». Τὰς τελευταῖς αὐτὰς λέξεις δὲν
ἔνθησα.

Μεταφερόμεθα εἰς πολὺ παλαιάν ἀποχήν.
Τὸν καιρὸν ἔκεινον, δὲν γνωτός Διονύσιος τῶν
Συρακουσῶν, πόλεως τῆς Σικελίας, εἶχε κα-
τερθωση, ἐν τῇ πατρὶ του, νὰ λέγῃ εἰς κει-
ράς του τὴν ἔξουσιαν, τὴν δύοπαν ἔχησεται
ῶς ἀπόλυτος τύραννος, διάγων βίον πολυτε-
λεστατον καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον τὸν πλέον
εὐτυχῶς πραγματικῶς ὅμως δὲλος, δύοπος
κατεδυναστεύετο, τὸν εἰχει μισήση καὶ ἡπει-
λει πάντοτε νὰ ἔξεγεθῇ κατὰ τοῦ τυράννου
διὰ νὰ τὸν ἔκθρονται καὶ ἀναμφιστόλως νὰ
τὸν θανατήσῃ.

Μετάχω τῶν κολάκων, εἰς δύοποι περιε-
στολήικον τὸν Διονύσιον καὶ ήγνοοῦντο ὑπ-
ατοῦ, εὐρίσκεται καὶ κάπιος Δαμοκλῆς, δὲ
δύοπος, συχνάκις προσκαλούμενος εἰς τὰ με-
γαλοπερηῆς συμπόσια, νὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ
κυρίου του, δὲν ἔπαινε νὰ ἔχεινη τὴν εὐτυ-
χίαν του.

Ἄλλα μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἡτομάζετο νὰ
καθήσῃ εἰς τὸ τραπέζι, εἰδεν ἀνάθετε, τῆς θέ-
σεως, τὴν δύοπαν ἐπέρχεται νὰ καταλάθῃ,
κρεμασμένην ἀπὸ μονῆν ἀλογότριχα, μίαν
σπαθήν, τῆς δύοπας η ἀγάμηη ἥγησε τὴν κε-
φαλήν του, εἰς τρόπον ὥστε η ἔλασιτη κι-
νησης ἡμιορθοῦς νὰ σπάσῃ τὴν τρίχα διπότε
δὲ Δαμοκλῆς θὰ διετρυπάται ὑπὸ τῆς σπάθης.

Ο Διονύσιος ἡτο δὲν πινόχεις νὰ παρα-
στήσῃ εἰς τὴν θέσιν του, η δὲ Ιστορία διε-
φύλαξε τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐφυοῦς ταύτης
ἀλληγορίας, τὴν δύοποιν συχνά διπανιτόμενα.

Δάρυνης Κλωνάρι

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Όλα τὰ ἔλληνικα παράδια εἰς ὁρίαι:
γραφικά, καλλιτεχνικά, ἀναπτυσσόμενα εἰς
γραμμὰς θαυμασίας, γοητευτικά, μίαν τῶν
δύοποιων ἀναμφιστόλως εἰναι καὶ η γραμμή τοῦ
Κορινθιακοῦ κόλπου. Οἱ ταξιδεύσαντες ἀπὸ
μαρτυρήσωσι! Τὸ θεάμα τὸ δύοπον παρού-
σιασται εἴσιδιον σας ἔμα διέλθετε τὴν πλη-
κτικήν διώρυγα μὲ τὰ πανύφηλα τείχη καὶ
ἔξελθετε εἰς τὸν Κορινθιακόν, εἰναι ἀληθινή,
ἀπόλαυσι, μαλιστα ἀν εἰναι καὶ... νηνεμία!
ἀν δὲ συμβῆ-δύπως εἰς ἔμε-νὰ καὶ ταξιδεύ-
ετε τὴν ἀνοιξιν, δὲ τότε η ἀπόλαυσι εἰναι
σπανία.

Όλα δσα παρουσιαζούνται εἰς τὸν ὄφθαλ-
μούς ἔλληνου, γοητεύουν. 'Αφ' ἐνδέ πρός τὰ
δεξιά τὰ Γεράνεια ὅρην, μεγαλοπερπή,
ἀλλαχοῦ πράσινα, καταφύτα, ἀλλοῦ κυανᾶ,
ἀλλοῦ ιώδη, πανύφηλα ἀλλ' οχι κρηπωδή,
έξεισσόμενα βαθμηδόν εἰς βράχους δυμαλούς,
εἰς κοιλαῖς καὶ τοπια ἀφάνταστα ἀρ-

* Ιδε 'Αποτέλεσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ με-
ταφράσως ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, φύλλον 13ον σελ. 115.

στέρα· δὲ τὰς πεδιάδας καὶ τοὺς λειμῶνας
τῆς Κορινθίας καὶ εἰτα τῆς Ἀχαΐας ὡς τὰ-
πητας ὑγρούς, καταπρασίνους, ἔξαισιους·
περιπτέρω τὸν Ἀκροκόρινθον, ἀπωτέρω τὴν
Κυλλήνην ἡς αἱ χιονοσκεπεῖς κουφαῖς ἐν
συνδυασμῷ μὲ τὸ πράσινον τοῦ ἑδάφους καὶ
τὸ κυανόν τοῦ εὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
ἀπὸ στυγμῆς εἰς στυγμήν ἐπέρχεται νὰ κα-
ταργηθῇ ἡτο δὲν ἔκεινον σπάθη τοῦ Δαμο-
κλέους». Τὰς τελευταῖς αὐτὰς λέξεις δὲν
ἔνθησα.

τὴν ἐπιθυμίαν του αὐτήν εἰς τὸν καλλιτέ-
χνην, ἀλλὰ προσέθεσεν, διτι ηθελει πρὸ παντός
νὰ μάθῃ πόσον θὰ ἔστοικει.

—

— Πόσα θέλεις νὰ δώσῃς διὰ τὴν εἰ-
κόνα σου; ηράθησεν δὲν Βερνέ.

—

— Τὸ πολύ πολύ τριάντα σολδία, ἀπήγ-
νησεν διὰ τὸ πράσινον τοῦ ἑδάφους καὶ τῆς θαλάσσης,

—

— Καλά! εἶμεια σύμφωνοι, συναρπάζον...

— Α! ωριμένως θὰ μείνῃ δὲν ἀλησμόν
καὶ ἐντύπωσίς μου ἐκ τοῦ πανοράματος
τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου...

Κεφαλληγίαν Ἀιδη

ΚΙΚΙΡΙΚΟΥ

Εῖς τινα σχολήν ἐφοίτα —
λέγει Τουρκικός τις μῆνος —
Εύφυης, φρόνιμος νέος
καὶ σεμνοποεῖτης τὸ θῆμος.
Τούτον ὁ διδάσκων Χότζας
παραδόξως πως ἔμισει
Κ. ἐπειήτει εὐκαριοῖν
εὐλογον νὰ τὸν ξυλίσῃ...

Πλὴν τοιαύτης εὐκαριοίας
ἀπολέσας τὴν ἐπίπλου,
Μὲ τοὺς μαθητὰς τοὺς ἄλλους
στήνει καὶ αὐτὸν παγῆδα.

Δηλαδὴ κρυφά τοῖς λέγει:
— Αὐδιον τὸ μεσημέρι
Ο καθένας σας μοῖνον τοῦ
ἀπὸ ἐν αὐγῇ θά φρον·

Τότε· νὰ γεννήσεται δὲν
θέλω σᾶς διατάξῃ ἐγώ,
Καὶ καθένας σας θά δειξῃ
τὸ κομμένον τοῦ αὐγοῦ».

Οὕτας ἐγίνε. Καὶ μόλις
ἡλοῦ ἐνέσ να καθάσῃ·
ο διδάσκαλος προστάξει:

«Ο καθένας νὰ γεννήσῃ!»
Παρευθεὶς ἔκαστος φέρων
εἰς τὴν χειρα τὸ αὐγόν του,
Τὸ κρυμμένον ἔως τότε,
δείχνει εἰς τὸν διδάσκαλον του.

Πλὴν τὸ τέλος προλαμβάνων
τοῦ σκοποῦ των τοῦ ἀδίκου,
Προσφρέστατα δὲν νέος

φρονήσει: Κικιρίκον!!
— Αἱ σο, λέγει ὁ διδάσκαλον,
κικιρίκον τι σημαίνει;

— Μεταξύ δρνιθων, Χότζα,
κ' ἔνας πετεινὸς δὲν βγάνει;

— Αγωνία Εθνομάρτυρος

ΔΙΑΦΟΡΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

«Ἀπορές τις εὐγένης εἰχε δύσιον ιερόν. Μετὰ
τὸν θανάτον τοῦ πατέρος των, διπροσθέτερος
μετέβη εἰς τὴν Αὐλήν. Ήρεσε δὲ εἰς τὸν βι-
σιλέα καὶ ἀπήλαυσε σπουδαῖον ἀξιωματικόν εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν του. Ο νεώτερος ἔμεινε εἰς τὴν
οἰκίαν ἔκαλλιστης τὸν ἀγρόν, τὸν δύοπον
εἰχε καταλίπει εἰς αὐτὸν δ πατήρ, καὶ ἔτη
ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν του. Ήμέραν
τινα δὲ πρώτης ἐπέστρεψε εἰς τὸν πατριόν
οἰκον καὶ εἰπεν εἰς τὸν ἀδελφόφρον του «Διατί
δὲν προσπαθεῖς, δπως ἐγώ, νάρέσῃς εἰς τὴν
Αὐλήν; Δὲν θὰ είχες ἀνάγκην νὰ ἐργάζεσαι
τόσον δὲν νὰ ζῆς». Οδος δὲ ἀπήντησεν:
«Διατί δὲν μανθάνεις νὰ ἐργάζεσαι ὃς ἐγώ;
Δὲν θὰ είχες ἀνάγκην νὰ είσαι δοῦλος».

Καύχημα τῆς Ηπείρου

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Οταν τοῦ ὄχλου η γλώσσα σὲ κεντάει
Απάντησε τον μὲ ηρεμία καὶ χάροι:
— Αἱ σο, λέγει ὁ διδάσκαλον,
κικιρίκον τι σημαίνει;

— Μεταξύ δρνιθων, Χότζα,
κ' ἔνας πετεινὸς δὲν βγάνει;

(Μετάφρασις) Πρωτοχάραγμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΥ

Διηγοῦνται περὶ τοῦ Ορατού Βερνέ (Horace Vernet), δὲ ποτέ τὸν πρόσωπον εἰς τὸν
έρωτα:

— Ο μπαμπᾶς σου εἶναι συνδρομητής;
Και δ τάκης:

— Τὶ λές, καλέ! δ μπαμπᾶς μου εἶναι για-
τρός!!!

— Εστάλη ώπο τοῦ Ατρομήτου Λεωνίδα

* *

— Καὶ τί θὰ πη ἔγχειριδιον;

— Ερώτησαν τὸν Τάκη.

— Καὶ δ μιχόδις απήντησε:

— Θα πη...ένα γουρουνάκι!!!

— Εστάλη ώπο τοῦ Αθανασίου Διάκου

1910

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΜΑΡΤΙΑΤΙΚΟ

— Πού πᾶς, γέρο χειμῶνα
σκυμμένει καὶ ἀσπρομάλλη;
— Έκει πού πήγαν καὶ ἄλλοι
χειμῶνες περισσούς;

Φεύγω γιατὶ διαρροιάς μου
κουράστηκα νὰ τρέχῃ,
μονηροίσματα δὲν ἔχει
σάν ποδῶν ἀγριωπά.

Φεύγω γιατὶ τὸ ἀγέρι
τὸ σύννεφα μου διώχνει,
ἔδω κ' ἔκει τὰ σπόρων,
τὰ σχῖζει, τὰ σκρόπτη.

φρόπλαστε Σειρήν, και ἐλπίζω ὅτι τώρα πού ἔκαμψε τὴν καλὴν ἀρχήν, θὰ ἔξαλονθήσεται. Δὲν εἶναι δύκολον τὸ ξεσπάθωμα, ὅταν μάλιστα ἔχεις νὰ κάψῃς μὲν τὸν πόνον, ἀνθρώπους προστάθησε νὰ ἔξυνταις ὅλιγον τὴν φιλομουσίαν τῶν, νὰ κινήσῃς τὸ ἑνδιαφέρον τῶν πρὸς τὸ περιοδικόν μας. Ἐάν τοις ὅμιλης συγχάπειρος αὐτοῦ, θὰ τὸ κατορθώσῃς.

Ο ἀνώνυμος Συνδρομητής τοῦ μοῦ γράψει διὰ μερικάς Μ. Ἀγγελίας, ἃς μάλιστα τὰς ἐδημοσίεις αἴφου μοῦ τὰς ἔγγησαν. Τὸν εὐχαριστῶν δὲν τὸ ἑνδιαφέρον, ἀλλὰ δὲν θὲτον ἀπάντησα πλέον ἀν δὲν μοῦ φανερώσῃ τὸν πόνον τούς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Συγγένειασμα», ποίημα τοῦ Ἀφρόδιτον — «Τὸ διδακτικὸν ριάκι» καὶ ἐν δραστηρίᾳ Π. Πινεύμα τῆς Ράβδου τοῦ Μωϋσέως. — «Μητρικὴ Εὐτυχία τῆς Ἡγούνης Καρδίας». — «Ἀνέκδοτον» τῆς Πτετακῆς Νεραϊδούλας. — Παιδ. Πινεύματα διαφόρων.

Ἀπηροίστονται: «Ο Δάρος» (πάλι τὰ ἔδια); — «Ἡ ἀηδῶν καὶ ὁ πρίγκηψ (κοινόν)» — «Ἐνθυμῆς ἀπάντησις» (γνωστὸν) — «Δακτινούσμος» καὶ Ποιῆμα: «Μία παρομοιώσις» κλπ. — «Ἡ ἑρτὴ τῆς Γεωργίας»; — «Ἡ δάδασις τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης» (πασίγνωστον).

Μὲ λόηπην μοῦ ἀπορρίπτω αὐτὰ ποῦ μοῦ στέλλει ή Χαρὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἐχει πάντοτε πρωτούπους καὶ μεγάλας ἰδέας αὐτὸ τὸ παιδί, σχετικῶς μὲ τὴν ἥλικιν του. Εἶναι ἀπὸ τοὺς ὄλιγους ποῦ σκέπτονται. Ἀλλὰ δὲν εἰσερύει ἀκόμη νὰ συνθέτῃ, ἀναλόγως μὲ τὰ θεματά του. Ἄμα μάθη, θὰ γράψῃ πολὺ σπουδαῖα πράγματα!

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΦΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Φευδώνυμα: Κόκκινη Ἀρεμώνη, κ. (Ι.+) Σιαράδας, α. (Δ.Β.) Ηλιοστάλαζη, κ. (Α.Θ.).

Ανανεώσεις Φευδώνυμων: Ἡχὼ τῆς Καρδίας, κ. Ἀφρόδιτον, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Οὐδεμία πρότοις δημοσιεύεται, ἐάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου φρέσκης: Διὰ τὰς πρότοις προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις. — Προτείνοντας μόνον οἱ ἔχοντες φευδώνυμον τούς δύο τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας φευδώνυμον ἀπότομον λογοθεῖον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προσάσεις μὲ δύναματα, ἡ μὲ φευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — «Ο ἐντὸς παρενέσεως δρομὸς οημανεῖ πόσα τετραδάκια δὲν ἀνταπεδούειν εἰστεῖ ἡ προτείνων!»

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξονται: ἡ Ἡχὼ τῆς Καρδίας (10) μὲ Μακεδόνιον, Ροδοπαίαν Ἐλληνοποίηλαν, Ἀτταντικόν; — ἡ Ἀντοκράτειρα τῶν Βαλκανίων (1) μὲ Ἀηδόνα τῆς Κρήτης, Φρούριον τῆς Στενημάχου, Βασιλέα τῶν Βαλκανίων, Θρασούσταρον Καρδίαν; — ἡ Γαλανόλευκη (0) μὲ Αἴγυπτον Βασιλόπατα, Δακούθεστον Κοκκινή Σημαλαν, Χρυσὸν Παγών, Ἰδανικότητα — ἡ Ροδοπαία Ἐλληνοπούλα (0) μὲ Ἐξόριστον Αἰθίδα, Παλλάδα, Ζηναν, Δούνισσαν τῶν Σαλιώνων, Αἰθερίαν Ἐλληνοπούλαν, Δέκα, Ἐλλάδα τοῦ Μέλλοντος; — ἡ Ἀφρόδιτας Σειρήν (0) μὲ Μοσκών, Μερεζέδενιο Μπονιστάνι, Ζανυντιρόν Πανόν, Πατριώτην τοῦ Ομήρου.

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Λοιπόν, — τὸ ἔναλλον καὶ ἔδω: 'Ο πρῶτος ἀπὸ τοὺς Ἀγοραστάς, ὃ δύοποιος θὰ μοῦ φέρῃ ἡ θὰ μοῦ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ σημερινοῦ Προβλήματος (ἵδε σελίδα 121), θὰ λαμβάνῃ τὴν Διάπλασιν εἰς τὸ σπίτι του δωρεάν ἐπὶ μονοψήφιον δίδει τὸ γινόμενον 111,111,111; Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νησέως

145. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

+ * * * * = Κράτος εὐρωπαῖς.
+ + * * * = Θεότης.
+ + + * * = Ἀρχαῖα πόλις.
+ + + + * = Τερά σημαῖα.
+ + + + + = Ποταμὸς Τροίας.
+ + + + + = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
+ + + + + = Όμηρος τατέλοπαις.

Τὴν Πυραμίδα ἀποτελοῦν οἱ σταυροί. Καὶ ἡ μὲν κάθετός της εἶναι ὅλη ἡ φραστείονες, αἱ δὲ ἀλλαὶ τρεῖς λέξεις: ἐπίθετον, τύραννος, ηρώας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου θεούς "Ελληνος

146. Φύρων· Μίγδην.

Τὸ κωνλαῖνει λίστε λορσοφεύειν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευλά-Σουλτάνας

147. Συλλαβικὴ Ἀκροστική.

Αἱ ἀρχαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν θεατὴκον βασιλέπαια:

1, Τιτανὶς 2, Θηρίον 3, Ἰστορικὴ πεδίας 4, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βαρδίου Δεσμοῦ

148. Φωνηγετόλιπον.

δς - γννθ - σφς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καμάρι τῆς Μάνης

149. Γερῆφος.

ΑΗ ΑΓΕΙ ΑΓΕΙ ΑΗ ΑΗ ΑΓΕΙ ΑΓΕΙ ΜΑΡ Α
ΛΗ ΑΗ ΑΓΕΙ ΑΓΕΙ ΜΑΡ Α
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραπανοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πινευμάτων: Ασκήσεων τοῦ φύλου 6.

44. Ιωαννίνα (Ἴω, ἀν., ίνα.) — 45. Κόμος-Ρόμπος. — 46. Βλίτα-Τάβλι. — 47. Ταμάτια καὶ τὰ ταΐνορα.

48. ΜΕΣΣΗΝΗ 49. Κ Κ Ν

ΝΑΥΣΙΚΑ Α Α Α Ο
ΝΩΡΓΚΟΝ Λ Α Ν Β
ΧΡΗΣΜΟΣ ΟΥΡΑΝΙΑ
ΑΜΥΝΤΑΣ Ρ Δ Μ
ΠΑΡΑΔΟΣ Τ Α Ο
Σ ΤΑΥΡΟΣ Σ Σ

50. "Εως - ως = E+(Ράχη - γῆ =) Ρά+(Τύρα - Ρά =) Τρ = ΕΡΑΤΩ - 51. (Ιστον =) ΙΩνίς; (Άρη =) ΉΡΑ ("Αρπα =) ΠΑρ = ΩΡΑ. — 52. Θυμοῦ κράτει. — 53. Θήσης ὑπὲρ πάτρης (θν' εἰς καὶ ὑπὲρ τατρίς.)

Πῶς ἐκνιμεύειν η γέφυρα τοῦ Θαβώρ.

Η ἐπιστολὴ τοῦ Αὐτοκράτορος ἐφθαγεν ἐγκαίρως, διότι τὴν ιδίαν ἡμέραν ὁ πρίγκιψ Μυράτ καὶ ὁ στρατηγὸς Λανν ἐκρόκειτο γὰρ διέλθουν μὲ τὰ στρατεύματά των τὴν γέφυραν τοῦ Θαβώρ.

Ἡ πληροφορία, τὴν ἐποίαν ἔφερεν ὁ Τιάρκες, μετέβαλλε τὰ σχέδια τοῦ στρατάρχου. Ἡ γέφυρα ἦτορ πραγματικῶς ὑπὸ τῶν ἑχθρῶν, ὥστε δὲν ἐσύμφερε πλέον γὰρ τὴν εξαπολυτὴν κατ' αὐτῆς συμπαγῆς στρατῆς καὶ γὰρ τὴν επετεῖη εἰς βέβαιον διέθρον. Ἐπρεπε γὰρ ληφθεῖν ἀλλα τράπεζαν. Ο Μυράτ καὶ ὁ Λανν ἀπεράσισαν γὰρ τὸν πάραγον μαζίν γε τοῦ στρατού τοῦ Αὐτοκράτορος, τοῦ οντοδεύσαντος τὴν γέφυραν.

— Καλὰ λέσι, ἀπήγνητον ὁ Μυράτ, ὃς δοκιμάσωμε.. Αὐτοὶ οἱ Αὐτοκράτορες εἰναι τόσον ἀφελεῖς καὶ ἔχουν τόση πεποίθησι, πῶς δὲν θα πολεμήσωμε πιλα!

Ο στρατάρχης ἔτρεψε πρὸς τὸ παιδίον καὶ ἀναμιχθεῖς μὲ τὸν ὄμι-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ "Υπουργείου τῆς Παιδείας φεδο τὸ κατ'εξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγενα, διηγήσεις παρασχόντες εἰς τὴν χώραν ἡμῖν υπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φεδο ἀνάγνωσμα θρησκευτικούς.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

• Εστιτερικοῦ 20. • Εξωτερικοῦ φε. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἑπτά, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκατονταί 25 (φε. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδός Εὐφρατίδον ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

"Ετος 32ον.— Αριθ. 15

Περίοδος Β'. — Τόμος 17ος

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπ' Αθήναις, 13 Μαρτίου 1910.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ZINETTA

[Μιθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περιληψις τῶν προηγούμενων. — Πρὸ

της μάχης τοῦ Λουστερίτης, ὁ στρατόρχης

Μυράτος, ὃν ἦτορ τοῦ Λουστερίτης

βεβούστης τὸν πόλιν

τοῦ Θαβώρος, τὴν διέλθη ἡ στρατιώτης

τοῦ Θαβώρος τὸν πόλιν

τοῦ Θαβώρος τὸν πόλιν

τοῦ Θαβώρος τὸν πόλιν

<p